

Baranyi Ferenc

PYGMALION ARANYLAKODALMA

Elefántcsont helyén most hús van s rajta bőr: e szobor már nem szobor. Sudár lány lett belőle. Mindene működik: vese, gyomor, belek, áramlás futja át a véredényeket, ígézőn süt szeme, csókot ígér a szája, holtig őt látja csak, ki egyszer megcsodálta.

Galatheát az én kezem formálta meg (abban Aphrodité „ludas”, hogy lelke lett) – és nőül vettem őt...

Már ötven éve ennek.

Vajon ki menthet át egy lángoló szerelmet az idő tűz-ölő, jeges folyóvizén?
Sem hozzám vénülő asszonyom, sem én.

Szép lenne most is ő, ha meghagyom szobornak, ám ennyi év után a bája mind lesorvadt, s bőre, mely hajdanán lelkének burka lett: fityeg s mást nem takar, csak gyengült szerveket. Aki életre kelt, halandó lesz legottan: nincs öröklét, csupán a kőben és a csontban.

Időtlenység a cél, megkövült-mereven?
Vagy véges létezés után a sírverem?
Ő, Galathea volt szobrok között a legszebb, de értem létre kelt s velem öregedett meg, mindketten meghalunk, én előbb, ő utóbb.

És ő is tudja már: sorsnak ez volt a jobb.

Ezredvég, 2019/3.